

הקורא למפרע פרק שני מגילה

יט.

עין משפט
גור מצוה

בר א מיי פ"א מלמט
מגילה הלכה י' טו"ש
א"ח פ"י מפתח פני ה'
בו ב מיי שם הלכה ג
טור ש"ע א"ח ס' ס'
מגל ס"ג
ב"ח ג מיי שם הלכה י
טור ו"ע א"ח ס' ס'
מפתח ס"ג פ"א ה'
ב"ח ג מיי פ"ב שם הל'
ו טו"ש א"ח ס' ס'
מגל ס"ג
ל ה מיי פ"ב מלמט
מגילה הלכה י' טו"ש
ע"ש ד טו"ש א"ח ס' ס'
ובסג טו"ש א"ח ס' ס'
ל"א ז מיי שם הלכה ח
טו"ש שם ס"ג פ"א ה'

גליון הש"ס

התוספות ד"ה ובלבד
שיהו ב"י פירש התפרס
ע"ש כדכ"ח דף ג' ע"א
מוספות וס' ע"ש ס"ח
משולשין וס' א"ח ס' ס'
הדף ו' וכן נ"ט:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מנח
אמינא לה דמשום האו:
(ו) תוס' ד"ה על ספר
ו'ו' דתנן כל כותבין דניו
ובסג וט"ש א"ח ס' ס'
דכ"ח (א) ד"ה ה' כפר וכו'
שעמיד לחזור בליל י"ד
ואע"פ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א רש"י ד"ה שיהו
משולשין שיהא מלמט
התפר וכו' י"ב ע"ש
מהר"ם ש"ק שאח"כ
והגיה בלשון רש"י פעמים
התפר חתה מלמט וע"ן
בכ"ח דף ג' ע"א
כדכ"ח דף ג' ע"א
מוספות ד"ה שיהו וכו'
שעמיד כדכ"ח ודכ"ח
סומרים הלכה יעו"ש
ודו"ק:

מוסף רש"י

חרתא דארושכפי.
אלמני"ט (שבת טז)
אלמני"ט (גיטין טז)
דש"ו בנפשיה ע"ז לוי
ל"א הכי לא חזי מרדכי
מגלה לו והיה טוע
ומתהוו לו (סנהדרין
ס"א) הלכה כדברי
האומר כולה ל"ח
לקרות, ולפני זה מנאי
במנאי (לעיר וכו').

רבינו הננאל

קלקותום.
דארושכפי. דפתרא. דמילת
אקמיה ולא עפי"ן. ינ"ד.
מחא. באלו כילו לא
יצא. עד שתהא כתובה
על העור ובדיו. דגמר
כתובה. כתיבה. כתיבה
והכתוב אסתר המלכה.
וכתיב התם ויאמר להם
ברך מפי קרא אלי את
כל הדברים האלה ואני
כותב על הספר בדיו.
מתני' בן עיר שהלך
לכרן ובן כרך שהלך לעיר
אם עומד לחזור ולמקומו
קורא במקומו. אמר רבא
לא שנו בן כרך שהלך
לעיר קורא במקומו. אלא

דיפתרא דמל"ח וקמיה ולא עפי"ן. קשיא ל"א הי"ך כותבין על
קלפס שלנו ללא עפי"ן ספר תורה ותפלין ומגילה
ומי"ך דנינו מס שהסיד שלנו נומנין בקלפס שלנו מהני כעפ"ס
ומדע דכפרק שני דגיטין (דף ע"ג) אמר דבלא עפי"ן יכול להודיף
ושלנו אין יכול להודיף על הל"ן *:

על הספר ובדיו. פירש ר"ת
שהדיו שלנו הוא דיו גמור
אבל של עפ"ס לא הוא דיו והכי
משמע פ"ג דגיטין (מ"ג) (ב) דמניח
בכל כותבין דניו ובסג ומסיק בכל
דבר של קיימא ומסיק לאתוי מאי
ומשני לאתוי הא דמנח רבי חי'ר
כמנו דלמני טריאל ועפ"ל כשר
ומדלאטריך לאתוי עפ"ל מרבייא
במר דמני דיו שמע מינה דעיקר
דיו לא הוא מעפ"ל וממעט זה ר"ח
לפסול ספר תורה הכתובה מדיו של
עפ"ס והכא שכתובים השיבו לו דלמ
מייירי בנאי שפרו דכן עפ"ס אצל
אזתו שעשו מגוף העפ"ס ודאי הוא
טוב ומי"מ נראה דאזתו שלנו הוא
עיקר דיו כדמשמע פרק כל היד

(מה דף ט"ז) דרבי אמי פלי קורטא
דדיומא דזכיק פירוש ששור תמיכה
של דיו וזכיק ביה דס משמר וזבולמו
שלנו שייך שיהיה ולא בלאותו של
עפ"ס: **בן כפר** שהלך לעיר בין
כך ובין כך קורא עמהם. פירש
רש"י ואע"פ שקרא כבר ליום הכניסה
וקשיא למה יחזור ויקרא שני פעמים
ומי"מ נראה דשפיר פ"י רש"י דמיון
סהיה בעיר צלילה נעשה כגני העיר
ואע"פ שעמיד לחזור (ז) (י) צ"ד
ואע"פ שקרא ציוס הכניסה דהא
דלמרי' כפרים מקדימים ליום הכניסה
כדי שיספיקו מים ומזון לאחיהם
שכברכו ופטורים ממגילה היינו
דווקא כשאינם שואים שם צליל י"ד
אלא ציוס י"ד צל"ס שם אצל כששואים
שם צליל חרבעה עשר ודאי דינס
כגני העיר אע"פ שקראו כבר:

ובל"ב שיהו משולשין. נראה
כמו שפ"ש"י שיהיה
* מראש התפר עד הגיד כנגיד לגיד
חזירו ציון מלמעלה ציון מלמטה והכי
נמי משמע צמכות (דף ע"ג: וס'
ג"י ע"י מקלט דקאמר ושלש שיהו
משולשין מדלוס לתצרון כמתצרון
לשכס ומשכס לקדש כמקדש לצפון
שמע מינה דמשולשין משמע מי
ולא כמו שפ"ש"י שיש הגיד
צראש הדף וצמלמעיו וצקופו *:

שנין ולא איפרוק ומה הגיע אליהם דקמל ושתי ומ"ד מאיש יהודי מה
ראה מרדכי דאיקני בהמן על ככה * דש"ו * נפשיה ע"ז ומה הגיע אליהם
דאתרחיש ניסא ומ"ד מאחר הדברים האלה מה ראה המן שנתקנא בכל
היהודים על ככה משום * דמרדכי לא יכרע ולא ישתחוה ומה הגיע אליהם
* ותלו אותו ואת בניו על העץ ומ"ד מבלילה הוא מה ראה אחשוורוש להביא
את ספר הזכרונות על ככה דומינתיה אסתר להמן בהדיה ומה הגיע אליהם
דאתרחיש ניסא * א"ר חלבו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כדברי
האומר כולה ואפי' למאן דאמר * מאיש יהודי * צריכה שתהא כתובה כולה
וא"ר חלבו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב מגילה נקראת ספר ונקראת
אגרת נקראת ספר * שאם תפרה בחוטי פשתן פסולה ונקראת אגרת
גידין כשרה אמר רב נחמן ובלבד שיהו משולשין אמר רב יהודה אמר
שמואל * הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים לא יצא אמר רבא * לא אמרן אלא דלא מחסרא ומייתרא
פורתא אבל מחסרא ומייתרא פורתא לית לן בה לוי בר שמואל הוה קא קרי קמיה דרב יהודה במגילה
הכתובה

אבל אינו עתיד לחזור בליל י"ד קורא עמהם. דכתיב על כן היהודים הפדוים, למה לי עוד היושבים בעיר הפרוות, לא בא אלא ללמד
פרוה בן יוסף קרוי פרוה. וכן מוקף (במקומו) [בן יוסף] קרוי מוקף. * ד"רש"י * יחא בן כרך שהלך לעיר שזמנו מאוחר, בן עיר שהלך לברך ואין זמנו מוקדם. * א"ל * פ"כ * שנינו אם עתיד לחזור, אם חזר חזר ואם לא נעשה
מוקף. אמר ר' יוחנן לן בן עיר שהלך לברך. אמר ר' יוסי אית כאן, בתמיד להשתקע. כו'. ונתברר הפירוש שפירשו. אמר רבה בן כפר שהלך לעיר בין עתיד לחזור בכפר בין אינו עתיד לחזור קורא עמהן ב"י, דלא
תקיני ליה רבנן לאקדמו ליום הכניסה אלא כי איתיה בכפר אבל כי איתיה בעיר כבני העיר בעי למיקרא. ומתוהי אביי עליה, ומתוהי הכי בן כפר שהלך לעיר בין כן ובין כך קורא עמהן. * פיסקא * מוכיח קמיה [אזים] את
המגילה ויוצא בה, רבי מאיר אומר כו'. ואסיקא ויחילכא כדברי האומר את כולה. אמרו משמיה דרב מגילה נקראת ספר, ללמד שאם תפרה בשפתן פסולה כספר תורה. נקראת אגרת, שאם היטיל בה [בג] הכי גידין כשרה.
ובלבד שיהו משולשין, כלומר החוט ברוך זה אחר זה ג' פעמים, שלש שלש בשתי קצות ושלש באמצע. הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים, פירוש אם הן כולן כתובים שנכתבו במגילה אסתר במגילה וכן רוחב
היריעות הכתובות כולן מדה אחת, פסולה. ואם מיחסרא או מייתרא, כגון שכל יריעא רחבה שלש זרתות והיריעות שכתובה בהן מגילה אסתר רחבן שלש זרתות וחצי זרת, או שתי זרתות וחצי, שנראת מגילה כפני עצמה כשרה.

הרבה דארושכפי. סס שזכרנו צו מנעלים שמורין: קמיה. נמיס:
ולא עפי"ן. מעודד בעפ"ס שקורין גל"ש: מחא. מין עשנים עשוי
על ידי דבק: **מתני'** בן עיר. שזמנו צארכעה עשר: שהלך
לכרך. שזמנו צממשה עשר: **אם עמיד לחזור.** מפרש בגמ': קורא
מקומו. כחוצת מקומו בן עיר
צארכעה עשר בן כרך צממשה עשר:
גמ' לא שנו. דכן כרך שהלך לעיר
ועמיד לחזור למקומו קורא צממשה
עשר ולא צארכעה עשר: **אלא**
שעמיד לחזור צליל חרבעה עשר. אם
קודם עמוד השחר ילא מן העיר הוא
דקמני שאינו רריך לקרות עמהן צלילי
י"ד אע"פ שעודנו סס הואיל וציוס
לא יהיה סס אין זה אפילו פרוה בן
יומו: **אבל אין עסיר.** ללמח משס
צלילה דהשתא הוא פרוה לאזתו יוס
אע"פ שעמיד לחזור למחר ליום
ה' אחר נקרא פרוה וקורא עמהן
ציון צלילי י"ד ציון צ"ד. וה"ה לנן
עיר שהלך לכרך אם עתיד לחזור
צלילי ט"ו שלא יהא סס ציוס ט"ו
לא הוא מוקף ליומו וקורא צ"ד כחוצת
מקומו ואע"פ שהא צכך אצל אין
עתיד לחזור צלילי ט"ו אין רריך
עמדי לחזור ונמתיין וקורא עמהן
אע"פ שסופו לחזור לאחר זמן: **מנא**
(ה) ליה. דמשום ההוא יומא חשיב
כוומייה: בן כפר. שהקדים וקרא
ליום הכניסה ואח"כ הלך לעיר והיה
סס עליו י"ד: **בן ציון כך.**
אפילו עתיד לחזור וללמח משס קודם
היום קורא עמהן צלילה: **כגני העיר**
צני מקרי. כל הפדוים זמנס
צארכעה עשר ציון כפרים ציון עירות
ורבנן הוא דאקילו עלייהו להקדים
ליום הכניסה: * והני מילי. דאקילו
עלייהו דלון רריך לחזור ולקרות
צארכעה עשר כי איתיה ככפר:
* **מאחר הדברים האלה.** גידל המלך
וכו': **כל מוקף.** לקיים אגרת הפוריים *
על מוקף הקפיד להזכיר: **טוקופ של**
אחשוורוש. ומתחילתה ומה מדברת
תוקופ עד סופה: **ואם רלו על**
ככה. המגילה נכתבה ונקראת
להודיע לדורות מה רלו בלאותו הזמן
שעשו מה שעשו ומפרש על ככה
עשו ולפרש מה הגיע על העושים:
קורא ספר. וכתב כספר: **שלא**
ספרה בחוטי פשתן פסולה. דליכא
למאן דלמר צממסות מכות (דף י"א).
ספר תורה שספרו צפשתן פסולה:
על ככה ומה הגיע אליהם * ומה
ונקראת אגרת. לומר שאינה תמורה
כספר: **שיהו משולשין.** שיהא מראש
התפרא עד מקום תפירת הגיד
ממנו ועד הגיד השני ומן הגיד
לשליש כמשלשין לסוף התפר:
הכסוזה ציון הכסוזה. ספרים שהיו
צימני הסכמים כולן צגליון כספר
תורה שלנו: **לא ילא.** דבעינן אגרת
עלמנה דמיפרסס ניסא טפי דכי
קוראין ציון הכסוזה נראה כקורא
צמקוף: **אי מחסרא או מייתרא.** ארוכה
משאר הקלפס למעלה או למטה או
קרה מהן ויש לה היכר לעממה:
ומנחו

שעמיד לחזור בליל י"ד נודמן לו ותעכב לו ולא חזר, קורא בחמשה עשר כבני מקומו. אבל אינו עתיד לחזור בליל י"ד קורא עמהם. דכתיב על כן היהודים הפדוים, למה לי עוד היושבים בעיר הפרוות, לא בא אלא ללמד
פרוה בן יוסף קרוי פרוה. וכן מוקף (במקומו) [בן יוסף] קרוי מוקף. * ד"רש"י * יחא בן כרך שהלך לעיר שזמנו מאוחר, בן עיר שהלך לברך ואין זמנו מוקדם. * א"ל * פ"כ * שנינו אם עתיד לחזור, אם חזר חזר ואם לא נעשה
מוקף. אמר ר' יוחנן לן בן עיר שהלך לברך. אמר ר' יוסי אית כאן, בתמיד להשתקע. כו'. ונתברר הפירוש שפירשו. אמר רבה בן כפר שהלך לעיר בין עתיד לחזור בכפר בין אינו עתיד לחזור קורא עמהן ב"י, דלא
תקיני ליה רבנן לאקדמו ליום הכניסה אלא כי איתיה בכפר אבל כי איתיה בעיר כבני העיר בעי למיקרא. ומתוהי אביי עליה, ומתוהי הכי בן כפר שהלך לעיר בין כן ובין כך קורא עמהן. * פיסקא * מוכיח קמיה [אזים] את
המגילה ויוצא בה, רבי מאיר אומר כו'. ואסיקא ויחילכא כדברי האומר את כולה. אמרו משמיה דרב מגילה נקראת ספר, ללמד שאם תפרה בשפתן פסולה כספר תורה. נקראת אגרת, שאם היטיל בה [בג] הכי גידין כשרה.
ובלבד שיהו משולשין, כלומר החוט ברוך זה אחר זה ג' פעמים, שלש שלש בשתי קצות ושלש באמצע. הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים, פירוש אם הן כולן כתובים שנכתבו במגילה אסתר במגילה וכן רוחב
היריעות הכתובות כולן מדה אחת, פסולה. ואם מיחסרא או מייתרא, כגון שכל יריעא רחבה שלש זרתות והיריעות שכתובה בהן מגילה אסתר רחבן שלש זרתות וחצי זרת, או שתי זרתות וחצי, שנראת מגילה כפני עצמה כשרה.

שעמיד לחזור בליל י"ד נודמן לו ותעכב לו ולא חזר, קורא בחמשה עשר כבני מקומו. אבל אינו עתיד לחזור בליל י"ד קורא עמהם. דכתיב על כן היהודים הפדוים, למה לי עוד היושבים בעיר הפרוות, לא בא אלא ללמד
פרוה בן יוסף קרוי פרוה. וכן מוקף (במקומו) [בן יוסף] קרוי מוקף. * ד"רש"י * יחא בן כרך שהלך לעיר שזמנו מאוחר, בן עיר שהלך לברך ואין זמנו מוקדם. * א"ל * פ"כ * שנינו אם עתיד לחזור, אם חזר חזר ואם לא נעשה
מוקף. אמר ר' יוחנן לן בן עיר שהלך לברך. אמר ר' יוסי אית כאן, בתמיד להשתקע. כו'. ונתברר הפירוש שפירשו. אמר רבה בן כפר שהלך לעיר בין עתיד לחזור בכפר בין אינו עתיד לחזור קורא עמהן ב"י, דלא
תקיני ליה רבנן לאקדמו ליום הכניסה אלא כי איתיה בכפר אבל כי איתיה בעיר כבני העיר בעי למיקרא. ומתוהי אביי עליה, ומתוהי הכי בן כפר שהלך לעיר בין כן ובין כך קורא עמהן. * פיסקא * מוכיח קמיה [אזים] את
המגילה ויוצא בה, רבי מאיר אומר כו'. ואסיקא ויחילכא כדברי האומר את כולה. אמרו משמיה דרב מגילה נקראת ספר, ללמד שאם תפרה בשפתן פסולה כספר תורה. נקראת אגרת, שאם היטיל בה [בג] הכי גידין כשרה.
ובלבד שיהו משולשין, כלומר החוט ברוך זה אחר זה ג' פעמים, שלש שלש בשתי קצות ושלש באמצע. הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים, פירוש אם הן כולן כתובים שנכתבו במגילה אסתר במגילה וכן רוחב
היריעות הכתובות כולן מדה אחת, פסולה. ואם מיחסרא או מייתרא, כגון שכל יריעא רחבה שלש זרתות והיריעות שכתובה בהן מגילה אסתר רחבן שלש זרתות וחצי זרת, או שתי זרתות וחצי, שנראת מגילה כפני עצמה כשרה.

(ה) נראה דל"ל ללמד ואין שם עמיד לחזור אלא חזר הכי חזר ולא ח"י.

הרבה דארושכפי. סס שזכרנו צו מנעלים שמורין: קמיה. נמיס:
ולא עפי"ן. מעודד בעפ"ס שקורין גל"ש: מחא. מין עשנים עשוי
על ידי דבק: **מתני'** בן עיר. שזמנו צארכעה עשר: שהלך
לכרך. שזמנו צממשה עשר: **אם עמיד לחזור.** מפרש בגמ': קורא
מקומו. כחוצת מקומו בן עיר
צארכעה עשר בן כרך צממשה עשר:
גמ' לא שנו. דכן כרך שהלך לעיר
ועמיד לחזור למקומו קורא צממשה
עשר ולא צארכעה עשר: **אלא**
שעמיד לחזור צליל חרבעה עשר. אם
קודם עמוד השחר ילא מן העיר הוא
דקמני שאינו רריך לקרות עמהן צלילי
י"ד אע"פ שעודנו סס הואיל וציוס
לא יהיה סס אין זה אפילו פרוה בן
יומו: **אבל אין עסיר.** ללמח משס
צלילה דהשתא הוא פרוה לאזתו יוס
אע"פ שעמיד לחזור למחר ליום
ה' אחר נקרא פרוה וקורא עמהן
ציון צלילי י"ד ציון צ"ד. וה"ה לנן
עיר שהלך לכרך אם עתיד לחזור
צלילי ט"ו שלא יהא סס ציוס ט"ו
לא הוא מוקף ליומו וקורא צ"ד כחוצת
מקומו ואע"פ שהא צכך אצל אין
עתיד לחזור צלילי ט"ו אין רריך
עמדי לחזור ונמתיין וקורא עמהן
אע"פ שסופו לחזור לאחר זמן: **מנא**
(ה) ליה. דמשום ההוא יומא חשיב
כוומייה: בן כפר. שהקדים וקרא
ליום הכניסה ואח"כ הלך לעיר והיה
סס עליו י"ד: **בן ציון כך.**
אפילו עתיד לחזור וללמח משס קודם
היום קורא עמהן צלילה: **כגני העיר**
צני מקרי. כל הפדוים זמנס
צארכעה עשר ציון כפרים ציון עירות
ורבנן הוא דאקילו עלייהו להקדים
ליום הכניסה: * והני מילי. דאקילו
עלייהו דלון רריך לחזור ולקרות
צארכעה עשר כי איתיה ככפר:
* **מאחר הדברים האלה.** גידל המלך
וכו': **כל מוקף.** לקיים אגרת הפוריים *
על מוקף הקפיד להזכיר: **טוקופ של**
אחשוורוש. ומתחילתה ומה מדברת
תוקופ עד סופה: **ואם רלו על**
ככה. המגילה נכתבה ונקראת
להודיע לדורות מה רלו בלאותו הזמן
שעשו מה שעשו ומפרש על ככה
עשו ולפרש מה הגיע על העושים:
קורא ספר. וכתב כספר: **שלא**
ספרה בחוטי פשתן פסולה. דליכא
למאן דלמר צממסות מכות (דף י"א).
ספר תורה שספרו צפשתן פסולה:
על ככה ומה הגיע אליהם * ומה
ונקראת אגרת. לומר שאינה תמורה
כספר: **שיהו משולשין.** שיהא מראש
התפרא עד מקום תפירת הגיד
ממנו ועד הגיד השני ומן הגיד
לשליש כמשלשין לסוף התפר:
הכסוזה ציון הכסוזה. ספרים שהיו
צימני הסכמים כולן צגליון כספר
תורה שלנו: **לא ילא.** דבעינן אגרת
עלמנה דמיפרסס ניסא טפי דכי
קוראין ציון הכסוזה נראה כקורא
צמקוף: **אי מחסרא או מייתרא.** ארוכה
משאר הקלפס למעלה או למטה או
קרה מהן ויש לה היכר לעממה:
ומנחו

הרבה דארושכפי. סס שזכרנו צו מנעלים שמורין: קמיה. נמיס:
ולא עפי"ן. מעודד בעפ"ס שקורין גל"ש: מחא. מין עשנים עשוי
על ידי דבק: **מתני'** בן עיר. שזמנו צארכעה עשר: שהלך
לכרך. שזמנו צממשה עשר: **אם עמיד לחזור.** מפרש בגמ': קורא
מקומו. כחוצת מקומו בן עיר
צארכעה עשר בן כרך צממשה עשר:
גמ' לא שנו. דכן כרך שהלך לעיר
ועמיד לחזור למקומו קורא צממשה
עשר ולא צארכעה עשר: **אלא**
שעמיד לחזור צליל חרבעה עשר. אם
קודם עמוד השחר ילא מן העיר הוא
דקמני שאינו רריך לקרות עמהן צלילי
י"ד אע"פ שעודנו סס הואיל וציוס
לא יהיה סס אין זה אפילו פרוה בן
יומו: **אבל אין עסיר.** ללמח משס
צלילה דהשתא הוא פרוה לאזתו יוס
אע"פ שעמיד לחזור למחר ליום
ה' אחר נקרא פרוה וקורא עמהן
ציון צלילי י"ד ציון צ"ד. וה"ה לנן
עיר שהלך לכרך אם עתיד לחזור
צלילי ט"ו שלא יהא סס ציוס ט"ו
לא הוא מוקף ליומו וקורא צ"ד כחוצת
מקומו ואע"פ שהא צכך אצל אין
עתיד לחזור צלילי ט"ו אין רריך
עמדי לחזור ונמתיין וקורא עמהן
אע"פ שסופו לחזור לאחר זמן: **מנא**
(ה) ליה. דמשום ההוא יומא חשיב
כוומייה: בן כפר. שהקדים וקרא
ליום הכניסה ואח"כ הלך לעיר והיה
סס עליו י"ד: **בן ציון כך.**
אפילו עתיד לחזור וללמח משס קודם
היום קורא עמהן צלילה: **כגני העיר**
צני מקרי. כל הפדוים זמנס
צארכעה עשר ציון כפרים ציון עירות
ורבנן הוא דאקילו עלייהו להקדים
ליום הכניסה: * והני מילי. דאקילו
עלייהו דלון רריך לחזור ולקרות
צארכעה עשר כי איתיה ככפר:
* **מאחר הדברים האלה.** גידל המלך
וכו': **כל מוקף.** לקיים אגרת הפוריים *
על מוקף הקפיד להזכיר: **טוקופ של**
אחשוורוש. ומתחילתה ומה מדברת
תוקופ עד סופה: **ואם רלו על**
ככה. המגילה נכתבה ונקראת
להודיע לדורות מה רלו בלאותו הזמן
שעשו מה שעשו ומפרש על ככה
עשו ולפרש מה הגיע על העושים:
קורא ספר. וכתב כספר: **שלא**
ספרה בחוטי פשתן פסולה. דליכא
למאן דלמר צממסות מכות (דף י"א).
ספר תורה שספרו צפשתן פסולה:
על ככה ומה הגיע אליהם * ומה
ונקראת אגרת. לומר שאינה תמורה
כספר: **שיהו משולשין.** שיהא מראש
התפרא עד מקום תפירת הגיד
ממנו ועד הגיד השני ומן הגיד
לשליש כמשלשין לסוף התפר:
הכסוזה ציון הכסוזה. ספרים שהיו
צימני הסכמים כולן צגליון כספר
תורה שלנו: **לא ילא.** דבעינן אגרת
עלמנה דמיפרסס ניסא טפי דכי
קוראין ציון הכסוזה נראה כקורא
צמקוף: **אי מחסרא או מייתרא.** ארוכה
משאר הקלפס למעלה או למטה או
קרה מהן ויש לה היכר לעממה:
ומנחו

הרבה דארושכפי. סס שזכרנו צו מנעלים שמורין: קמיה. נמיס:
ולא עפי"ן. מעודד בעפ"ס שקורין גל"ש: מחא. מין עשנים עשוי
על ידי דבק: **מתני'** בן עיר. שזמנו צארכעה עשר: שהלך
לכרך. שזמנו צממשה עשר: **אם עמיד לחזור.** מפרש בגמ': קורא
מקומו. כחוצת מקומו בן עיר
צארכעה עשר בן כרך צממשה עשר:
גמ' לא שנו. דכן כרך שהלך לעיר
ועמיד לחזור למקומו קורא צממשה
עשר ולא צארכעה עשר: **אלא**
שעמיד לחזור צליל חרבעה עשר. אם
קודם עמוד השחר ילא מן העיר הוא
דקמני שאינו רריך לקרות עמהן צלילי
י"ד אע"פ שעודנו סס הואיל וציוס
לא יהיה סס אין זה אפילו פרוה בן
יומו: **אבל אין עסיר.** ללמח משס
צלילה דהשתא הוא פרוה לאזתו יוס
אע"פ שעמיד לחזור למחר ליום
ה' אחר נקרא פרוה וקורא עמהן
ציון צלילי י"ד ציון צ"ד. וה"ה לנן
עיר שהלך לכרך אם עתיד לחזור
צלילי ט"ו שלא יהא סס ציוס ט"ו
לא הוא מוקף ליומו וקורא צ"ד כחוצת
מקומו ואע"פ שהא צכך אצל אין
עתיד לחזור צלילי ט"ו אין רריך
עמדי לחזור ונמתיין וקורא עמהן
אע"פ שסופו לחזור לאחר זמן: **מנא**
(ה) ליה. דמשום ההוא יומא חשיב
כוומייה: בן כפר. שהקדים וקרא
ליום הכניסה ואח"כ הלך לעיר והיה
סס עליו י"ד: **בן ציון כך.**
אפילו עתיד לחזור וללמח משס קודם
היום קורא עמהן צלילה: **כגני העיר**
צני מקרי. כל הפדוים זמנס
צארכעה עשר ציון כפרים ציון עירות
ורבנן הוא דאקילו עלייהו להקדים
ליום הכניסה: * והני מילי. דאקילו
עלייהו דלון רריך לחזור ולקרות
צארכעה עשר כי איתיה ככפר:
* **מאחר הדברים האלה.** גידל המלך
וכו': **כל מוקף.** לקיים אגרת הפוריים *
על מוקף הקפיד להזכיר: **טוקופ של**
אחשוורוש. ומתחילתה ומה מדברת
תוקופ עד סופה: **ואם רלו על**
ככה. המגילה נכתבה ונקראת
להודיע לדורות מה רלו בלאותו הזמן
שעשו מה שעשו ומפרש על ככה
עשו ולפרש מה הגיע על העושים:
קורא ספר. וכתב כספר: **שלא**
ספרה בחוטי פשתן פסולה. דליכא
למאן דלמר צממסות מכות (דף י"א).
ספר תורה שספרו צפשתן פסולה:
על ככה ומה הגיע אליהם * ומה
ונקראת אגרת. לומר שאינה תמורה
כספר: **שיהו משולשין.** שיהא מראש
התפרא עד מקום תפירת הגיד
ממנו ועד הגיד השני ומן הגיד
לשליש כמשלשין לסוף התפר:
הכסוזה ציון הכסוזה. ספרים שהיו
צימני הסכמים כולן צגליון כספר
תורה שלנו: **לא ילא.** דבעינן אגרת
עלמנה דמיפרסס ניסא טפי דכי
קוראין ציון הכסוזה נראה כקורא
צמקוף: **אי מחסרא או מייתרא.** ארוכה
משאר הקלפס למעלה או למטה או
קרה מהן ויש לה היכר לעממה:
ומנחו

הרבה דארושכפי. סס שזכרנו צו מנעלים שמורין: קמיה. נמיס:
ולא עפי"ן. מעודד בעפ"ס שקורין גל"ש: מחא. מין עשנים עשוי
על ידי דבק: **מתני'** בן עיר. שזמנו צארכעה עשר: שהלך
לכרך. שזמנו צממשה עשר: **אם עמיד לחזור.** מפרש בגמ': קורא
מקומו. כחוצת מקומו בן עיר
צארכעה עשר בן כרך צממשה עשר:
גמ' לא שנו. דכן כרך שהלך לעיר
ועמיד לחזור למקומו קורא צממשה
עשר ולא צארכעה עשר: **אלא**
שעמיד לחזור צליל חרבעה עשר. אם
קודם עמוד השחר ילא מן העיר הוא
דקמני שאינו רריך לקרות עמהן צלילי
י"ד אע"פ שעודנו סס הואיל וציוס
לא יהיה סס אין זה אפילו פרוה בן
יומו: **אבל אין עסיר.** ללמח משס
צלילה דהשתא הוא פרוה לאזתו יוס
אע"פ שעמיד לחזור למחר ליום
ה' אחר נקרא פרוה וקורא עמהן
ציון צלילי י"ד ציון צ"ד. וה"ה לנן
עיר שהלך לכרך אם עתיד לחזור
צלילי ט"ו שלא יהא סס ציוס ט"ו
לא הוא מוקף ליומו וקורא צ"ד כחוצת
מקומו ואע"פ שהא צכך אצל אין
עתיד לחזור צלילי ט"ו אין רריך
עמדי לחזור ונמתיין וקורא עמהן
אע"פ שסופו לחזור לאחר זמן: **מנא**
(ה) ליה. דמשום ההוא יומא חשיב
כוומייה: בן כפר. שהקדים וקרא
ליום הכניסה ואח"כ הלך לעיר והיה
סס עליו י"ד: **בן ציון כך.**
אפילו עתיד לחזור וללמח משס קודם
היום קורא עמהן צלילה: **כגני העיר**
צני מקרי. כל הפדוים זמנס
צארכעה עשר ציון כפרים ציון עירות
ורבנן הוא דאקילו עלייהו להקדים
ליום הכניסה: * והני מילי. דאקילו
עלייהו דלון רריך לחזור ולקרות
צארכעה עשר כי איתיה ככפר:
* **מאחר הדברים האלה.** גידל המלך
וכו': **כל מוקף.** לקיים אגרת הפוריים *
על מוקף הקפיד להזכיר: **טוקופ של**
אחשוורוש. ומתחילתה ומה מדברת
תוקופ עד סופה: **ואם רלו על**
ככה. המגילה נכתבה ונקראת
להודיע לדורות מה רלו בלאותו הזמן
שעשו מה שעשו ומפרש על ככה
עשו ולפרש מה הגיע על העושים:
קורא ספר. וכתב כספר: **שלא**
ספרה בחוטי פשתן פסולה. דליכא
למאן דלמר צממסות מכות (דף י"א).
ספר תורה שספרו צפשתן פסולה:
על ככה ומה הגיע אליהם * ומה
ונקראת אגרת. לומר שאינה תמורה
כספר: **שיהו משולשין.** שיהא מראש
התפרא עד מקום תפירת הגיד
ממנו ועד הגיד השני ומן הגיד
לשליש כמשלשין לסוף התפר:
הכסוזה ציון הכסוזה. ספרים שהיו
צימני הסכמים כולן צגליון כספר
תורה שלנו: **לא ילא.** דבעינן אגרת
עלמנה דמיפרסס ניסא טפי דכי
קוראין ציון הכסוזה נראה כקורא
צמקוף: **אי מחסרא או מייתרא.** ארוכה
משאר הקלפס למעלה או למטה או
קרה מהן ויש